

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 11. 2020, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil porušením § 4 písm. c) téhož zákona tak, že dne X v 16.05 hodin v Oseku v osadě Dlouhá Louka ve směru jízdy k vodní nádrži Fláje se jako řidič vozidla X registrační značky X neřídil svislým dopravním značením č. B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou č. E 13 s textem „Mimo povolení Lesy ČR, KBS OS, SÚS ÚK, MÚ OSEK“, místem označeným touto dopravní značkou projel a následně vozidlo odstavil mimo pozemní komunikaci.
2. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že přestupek byl projednáván na podkladě oznámení Městské policie Osek doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 27. 3. 2020. K němu městská policie přiložila úřední záznam o přestupku, fotografii a mapku místa označeného předmětnou dopravní značkou. Správní orgán I. stupně nejprve vydal příkaz ze dne 5. 8. 2020, proti němuž však žalobce podal odpor.
4. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 16. 9. 2020. Při něm bylo provedeno dokazování listinami obsaženými ve správním spise a svědeckými výpověďmi strážníků X a X, kteří popsali, že viděli žalobce projet úsekem označeným shora popsanou zákazovou značkou, a popsali také okolnosti kontroly žalobce. Žalobce nesouhlasil s tím, že přestupek spáchal, k jeho námitce byl na seznam oprávněných úředních osob ve spise doplněn X. Žalobce do spisu dále zaslal vyjádření Správy a údržby silnic Ústeckého kraje týkající se umístění a aktivace předmětné dopravní značky, která je zamykatelná.
5. Dne 11. 11. 2020 rozhodl správní orgán I. stupně o vině žalobce shora popsaným přestupkem. V odůvodnění rozhodnutí se vypořádával s obranou žalobce, své skutkové závěry opřel především o výpovědi strážníků městské policie, kteří konali svou povinnost a neměli na věci zájem. Jejich výpovědi měl jednoznačně prokázáno, že to byl žalobce, kdo jako řidič nerespektoval svislé dopravní značení. Výslech spolujezdkyně žalobce, u níž lze

navíc předpokládat pozitivní vztah k žalobci, nebyl potřebný ke zjištění skutkového stavu. S námitkami ohledně chování strážníků při kontrole správní orgán odkázal žalovaného na nadřízeného strážníka, rovněž nepovažoval za problematické, že fotografie dopravní značky byla pořízena až několik minut po kontrole žalobce. Neuvěřil tomu, že by strážníci se značkou manipulovali, a to i s ohledem na způsob jejího zamykání.

6. Správní orgán I. stupně připustil, že předvolání žalobce k ústnímu jednání neobsahovalo informaci o tom, že při tomto jednání proběhne také výslech svědků, nepovažoval to však za rozporné se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem. Při nahlédnutí žalobce do spisu bez předchozí domluvy mu byl spis předložen X, který v té době nebyl na seznamu oprávněných úředních osob v důsledku administrativní chyby. Žalobci nepřísluší hodnocení důvodů umístění dopravní značky. Materiální stránka přestupku byla naplněna ohrožením bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. S přihlédnutím k závažnosti přestupku a tomu, že žalobce nemá v kartě řidiče záznam stejného charakteru, byla žalobci uložena pokuta na spodní hranici zákonné sazby.
7. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí po shrnutí dosavadního průběhu řízení uvedl, že přestupek žalobce, jímž byl porušen zájem na bezpečnosti provozu, je přesvědčivě zdokumentován. Žalovaný se ztotožnil s tím, že správní orgán I. stupně neprováděl další dokazování, a odkázal v tomto směru na prvostupňové rozhodnutí. K otázce předvolání k ústnímu jednání odkázal žalovaný na § 49 odst. 1 správního řádu, s tím, že správní řád nezmiňuje, že by musel být účastník řízení vyrozuměn o tom, že při ústním jednání budou vyslýcháni svědci. Žalovaný dále popsal, jak se lze bránit nevhodnému chování strážníků či policistů, nicméně uzavřel, že tato otázka není předmětem řízení o přestupku žalobce. Výpovědi vyslechnutých strážníků jsou klíčovými důkazy, navzájem si neodporují, v logických souvislostech objasňují situaci a shodují se také s obsahem úředního záznamu o přestupku. Nejsou také zatíženy subjektivním vztahem strážníků k věci či k žalobci. Drobné nepřesnosti ve výpovědích lze přičíst časovému odstupu od zákroku.
8. K otázce správnosti dopravního značení odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, z něž plyne, že účastník silničního provozu je povinen se řídit dopravním značením a až poté je může rozporovat. Dle žalovaného proběhlo správní řízení v souladu se zákonem, byly zjištěny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, prvostupňové rozhodnutí proto žalovaný potvrdil.

II. Žaloba

9. Žalobce ve včasné žalobě namítl, že již ve správním řízení upozorňoval na rozporuplnost výpovědí strážníků, kteří popsalí událost jinak, neshodli se např. v tom, zda žalobce kolem policistů projel již dříve před spácháním přestupku, v otázce rozsvícení výstražných majáků, hodnocení společenské škodlivosti a naplnění materiální stránky přestupku. Tím jsou tyto výpovědi nevěrohodné a procesně nepoužitelné. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 As 198/2020-24. Žalobce z popsaných důvodů navrhol výslech dalšího svědka, v jehož nevyslechnutí spatřuje porušení judikatury Nejvyššího správního soudu a čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy

o lidských právech. Žalovaný na odvolací námitku nevyslechnutí svědka nereagoval.

10. Žalobce dále uvedl, že jej strážník při kontrole nepoučil o možnosti odepřít výpověď a o povaze prováděných úkonů, a jednal tak v rozporu se zákonem č. 553/1991 Sb., o obecní policii, jakož i s čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Strážníkem při kontrole použité výrazy vybočují z mezí § 6 zákona o obecní policii, jde o protiústavní zneužití pravomoci úřední osoby, kdy z bezpráví právo nemůže povstat. S touto námitkou se správní orgány nevypořádaly, stejně jako s námitkou, že správní orgán I. stupně vedl řízení v rozporu se správním řádem a právními zásadami. V předvolání k ústnímu jednání totiž žalobce nebyl informován o provedení výsledků svědků při ústním jednání, čímž mu byla odeprána dostatečná možnost na přípravu k jednání.

To je v rozporu s principem rovnosti stran v řízení, jimiž jsou žalobce na jedné straně a správní orgán na straně druhé.

11. Dne 17. 8. 2020 se žalobce dostavil na Magistrát města Teplice za účelem nahlédnutí do spisu. Spis předložil zaměstnanec magistrátu X, který v této věci není na seznamu oprávněných úředních osob. Takovýto postup je v rozporu s ustanovením § 15 správního řádu. Správní orgán I. stupně dále zatajil písemnost, kterou mu k jeho žádosti poskytla Správa a údržba silnic Ústeckého kraje, což je v rozporu se správním řádem a svědčí to o podjatosti správního orgánu. Tato písemnost vypovídala o nenaplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný se přitom s takto formulovanou odvolací námitkou nevypořádal a na vyložení materiální stránky přestupku rezignoval. Ve správním spise se také nacházely neočíslované listy.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný shodně jako v napadeném rozhodnutí uvedl, že na chování strážníka si žalobce mohl stěžovat. Osoba, která provedla v řízení úkon, byla následně zapsána na seznam oprávněných úředních osob. Nejedná se takovou chybu, jež by měla vést ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí. Žalovanému není známo, že by strážníci podali křivou nebo nepravdivou výpověď. Pokud by se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, byl by to důvod k obnově řízení. Ve správním řádu není specifikováno, že by musel být účastník řízení vyrozuměn o předvolání svědků v rámci ústního jednání. Kopii písemnosti Správy a údržby silnic Ústeckého kraje doložil do spisu sám žalobce, a byl s ní tedy seznámen.

IV. Replika žalobce

13. Žalobce písemně reagoval tak, že samotná stížnost na postup strážníků není předmětem žaloby. Z bezpráví právo nemůže povstat, obdobně nelze v trestním řízení použít nezákonně opatřený důkaz. V předvolání k ústnímu jednání se nenachází informace o tom, že součástí ústního jednání má být i výslech svědků, což je v přímém rozporu s § 4 odst. 3 a 4 ve spojitosti s § 51 odst. 2 správního řádu. Judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zastává názor, že provedení výsledku svědka bez přítomnosti účastníka správního řízení, aniž by byl o konání výsledku účastník předem vyrozuměn, je nezákonným upřením práva účastníka řízení účastnit se výsledku svědka a práva klást svědkovi otázky. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 96/2005-63, a nález Ústavního soudu ze dne

29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/2002.

14. Žalobce skutečně správnímu orgánu I. stupně poskytl písemnost Správy a údržby silnic Ústeckého kraje, která mu byla zaslána na jeho žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobce však další žádostí dle zákona o svobodném přístupu k informacím u Správy a údržby silnic Ústeckého kraje zjistil, že správní orgán I. stupně se Správou a údržbou silnic Ústeckého kraje komunikoval, tuto písemnou komunikaci však nezaložil do spisu, ačkoli z ní vyplývalo nenaplnění materiální stránky přestupku. Správní orgán I. stupně od žalobce naopak výzvou ze dne 15. 10. 2020 vyžádal dokument Správy a údržby silnic Ústeckého kraje, ačkoli jej již měl spolu s vyjádřením uvedeného subjektu k dispozici, neboť mu byl dne 14. 10. 2020 zaslán. Tento postup je nezákonný a svědčí o podjatosti úředníků magistrátu města Teplice.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
17. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
18. Pokud jde o skutková zjištění, rozhodnutí správních orgánů se v podstatném rozsahu opírala o svědecké výpovědi strážníků, kteří žalobce přímo viděli projet okolo zákazové dopravní značky. Také dle názoru soudu se jedná o hodnověrné výpovědi osob, jež mají v popisu práce mj. dbát na dodržování dopravních předpisů a u nichž nebyl zjištěn takový vztah k věci či k žalobci, kterým by byla věrohodnost jejich výpovědi zpochybněna. Žalobní argumentace poukazující na závažné rozpory ve výpovědi strážníků je nedůvodná. Poukazované rozpory se týkají marginálních otázek přímo nesouvisejících s přestupkem žalobce spočívajícím v nerespektování zákazu vjezdu. Pro spáchání přestupku žalobcem je nerozhodné, zda měli strážníci cestou za žalobcem rozsvíceny výstražné majáky či zda žalobce poblíž strážníků jednou projel již dříve, než nastal skutkový děj, jenž byl předmětem přestupkového řízení. Výslech strážníků se na tyto aspekty ani v podstatném rozsahu nesoustředil.

19. Otázky žalobce položené strážníkům, které se týkaly hodnocení společenské škodlivosti a naplnění materiální stránky přestupku, pak byly nepřipadné, neboť strážníci vystupovali ve správním řízení v pozici svědků, jejichž výpověďmi měl být zjištěn skutkový stav. Strážníkům tedy nepříslušelo, aby vypořádávali námitky žalobce stran nedostatku společenské škodlivosti jeho jednání. Materiální stránku přestupku naopak řádně vypořádaly správní orgány, jak bude rozvedeno níže. Výpovědi strážníků korespondovaly úřednímu záznamu o spáchání přestupku s přiloženou mapkou a fotografií. Za této situace soud souhlasí s názorem správních orgánů, že nebylo třeba vyslýchat dalšího svědka – spolujezdkyni žalobce.
20. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v žalobcem citované pasáži rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 As 198/2020-24, poukazuje však na to, že v daném případě svědectví strážníků vykazují vysokou míru přesvědčivosti. Je to naopak žalobce, kdo zjevně má na věci, na rozdíl od strážníků, významný zájem a jehož obranná strategie zaujatá již při kontrole a v navazujícím správním řízení vykazuje znaky účelovosti. Ze spisu neplyne žádná skutečnost zakládající důvod se domnívat, že si snad strážníci celou věc vymysleli. Jestliže tomu tak nebylo, k čemuž se soud jednoznačně přiklání, lze jediné uzavřít, že případ je po skutkové stránce naprosto jednoznačný. Vždyť dva strážníci žalobce při nerespektování zákazové značky přímo viděli, dokonce jej znali, tedy neměli pochybnost o osobě pachatele přestupku.
21. Nevyslechnutí dalšího svědka tedy není porušením Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani nerespektováním judikatury Nejvyššího správního soudu, nýbrž je projevem zásady hospodárnosti a rychlosti řízení, když by se jednalo o nadbytečný úkon. K tomu se adekvátně vyjádřil již správní orgán I. stupně, na jehož odůvodnění této otázky žalovaný řádně odkázal, a jeho rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné.
22. Pokud jde o vlastní průběh kontroly, kdy žalobce nebyl spokojen se strážníky použitými výrazy, popřípadě namítal absenci poučení o možnosti odepřít výpověď, nejedná se o podstatné skutečnosti ve vztahu k předmětu řízení. Z žalobcovy výpovědi při kontrole, jejímž obsahem byla prakticky pouze neochota žalobce sdělit, kdo vozidlo řídil, ani z vedení kontroly ze strany strážníků správní orgány ničeho podstatného ve vztahu ke spáchání přestupku žalobcem nedovodily. Přestupek žalobce byl totiž spáchán vjezdem do zákazu vjezdu, na čemž nemohlo následné chování strážníků či žalobce mnoho změnit, což se správní orgány pokusily žalobci vysvětlit. Relevantní dokazování pak proběhlo ve správním řízení před správním orgánem I. stupně, nikoli již při kontrole v den spáchání přestupku. Nelze proto hovořit o tom, že by snad právo v tomto případě povstávalo z bezpráví, jak žalobce naznačoval.
23. K dalším aspektům správního řízení soud uvádí, že žalobcovo dovozování povinnosti správního orgánu označit již v předvolání k ústnímu jednání, důkazy, které budou u takového jednání provedeny, je nesprávné. Neadekvátní jsou v tomto kontextu odkazy na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 96/2005-63, a nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/2002, kterážto rozhodnutí se týkají práva účastníka řízení na projednání věci a provádění dokazování v jeho přítomnosti, i kdyby se tak mělo stát

mimo ústní jednání, na což pamatuje § 51 odst. 2 správního řádu. V případě žalobce však nebyli svědci vyslýcháni mimo ústní jednání, čemuž se věnoval Nejvyšší správní soud v posledně uvedeném rozsudku, nýbrž v průběhu ústního jednání, k němuž byl žalobce řádně předvolán. Žalobce měl možnost klást svědkům otázky, což také činil, měl možnost se k obsahu jejich výpovědi i dodatečně vyjádřit, měl možnost navrhnout další důkazy, popřípadě navrhnout opakování již provedeného důkazu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl žalobce zkrácen na svých právech tím, že mu nebylo již v předvolání k ústnímu jednání sděleno, že dojde k výslechu jakých konkrétních svědků.

24. Taková povinnost jednak z právní úpravy nevyplývá, jak uvedly již správní orgány, její naplnění si pak nelze ani prakticky dost dobře představit, neboť mnohdy vyplyne konkrétní rozsah dokazování teprve z průběhu ústního jednání, a nelze jej proto logicky sdělit předem. I předvolaný svědek se k jednání nemusí dostavit, popřípadě se jeho výsledek může v důsledku dalších okolností ukázat nadbytečným. Dokazování je pravidelně středobodem ústního jednání, a účastník řízení proto nemůže být překvapen, že se při ústním projednání jeho věci dokazuje. Žalobce byl nadto v předvolání poučen, že má při jednání právo případným svědkům klást otázky. Ve skutkově téměř banální situaci, kdy žalobce po projetí zákazové značky kontrolovali dva strážníci, není údiv nad tím, že při ústním jednání byli bez předchozího avíza vyslechnuti právě tito strážníci, již vůbec namístě.
25. Dle obsahu správního spisu se žalobce dne 17. 8. 2020 patrně bez předchozího objednání dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem nahlížení do spisu. Nahlížení mu bylo umožněno, spis dal žalobci k dispozici X, který v té době nebyl uveden na ve spise založeném seznamu oprávněných úředních osob, což je mezi účastníky nesporné. X byl na seznam oprávněných úředních osob doplněn později. Soud konstatuje, že popsání jednání správního orgánu I. stupně bylo zjevně vedeno snahou vyhovět účastníku řízení, a není způsobilé poškodit žalobce na jeho právech. Ten ostatně ani netvrdí, jaké újmy došel v důsledku toho, že mu bylo nahlížení do spisu umožněno X. Taková újma je ostatně jen obtížně představitelná, když předložení spisu účastníku řízení k nahlédnutí není úkonem, jímž by bylo jakkoli vytyčeno další směřování řízení. Správní orgán zde ve zcela pasivní roli zpřístupnil žalobci spis, aby mu tak umožnil uplatnění jeho práv. Pokud tak učinil prostřednictvím osoby, jež v danou dobu nebyla uvedena na seznamu oprávněných úředních osob, nezpůsobuje tato skutečnost nezákonnost napadeného rozhodnutí.
26. Pokud jde o to, že se ve správním spise měly nacházet neočíslované listy, žalobce tuto námitku blíže nerozvedl, nicméně totéž namítal již v průběhu správního řízení ve vyjádření ze dne 28. 9. 2020, z něhož, včetně přiložené fotografie, je patrné, že žalobce při nahlížení do spisu našel ve spise několik neočíslovaných stejnopisů vydaného příkazu. Existence více stejnopisů rozhodnutí, které pochopitelně nejsou všechny ve spise žurnalizovány, nýbrž jsou volně vloženy zpravidla na konec spisu, je však skutečností běžnou, taktéž neovlivňující zákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Soud rovněž sdílí náhled správních orgánů na otázku naplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný přilehavě citoval ze správní judikatury a uzavřel, že žalobce byl povinen se existujícím dopravním značením řídit a poté je případně mohl řádnou cestou

rozporovat. Nepřisvědčil tedy žalobcově argumentaci ohledně účelu značení zejména chránícího běžecké stopy v zimním období. Soud ve shodě s žalovaným dodává, že není na žalobci, jakožto účastníku silničního provozu, aby si sám vyhodnocoval smysl a přínos konkrétního dopravního značení a aby v případě, že dle jeho názoru dopravní značka přínosná není, tuto značku nerespektoval. Takový přístup může v právním státě stěží obstát. Dopravní značky naplňují z hlediska aktuální právní úpravy znaky opatření obecné povahy a jako takové jsou také právní cestou napadnutelné. Nelze však připustit, aby žalobce či jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích bez snahy o odstranění (uzamčení) značky řádnou cestou tuto značku prostě nerespektovali a následně argumentovali nedostatkem materiální stránky přestupku s tím, že značka postrádá význam.

28. Z výpovědí strážníků i jimi pořízené fotografie je prokázáno, že v předmětné době zákazová značka v místě, kudy žalobce projel, byla, přičemž byla aktivní, tedy nepřekrytá uzamykatelným panelem. Cestou nesouhlasu se značkou nebylo najetí do zákazu vjezdu, a to ani, kdyby se následně prostřednictvím žalobcem citovaného přípisu Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ukázalo, že dopravní značka dosud nebyla uzamčena v důsledku pochybení Správy a údržby silnic Ústeckého kraje. Žalobce se po zjištění, že v místě je vyznačen zákaz vjezdu nezdržel vjezdu a neobrátil se ani na Správu a údržbu silnic Ústeckého kraje s dotazem na stav značky a požadavkem na změnu. Žalobce značku nerespektoval a do značkou vymezeného zakázaného úseku vjel.
29. Ač si to žalobce nemusí uvědomovat, porušením zákazu vjezdu vytvořil potenciálně nebezpečnou situaci, přestože ke konkrétním škodlivým důsledkům nedošlo. Bez ohledu na možný primární účel značky spočívající v ochraně běžeckých stop v zimním období, byla značka v době průjezdu žalobce aktivní, přičemž je např. představitelné, že se v témže čase mohli v místě pohybovat chodci, kteří by se jednáje v dobré víře v umístěnou značku po komunikaci pohybovali s menší pozorností, třeba i v jejím středu, neboť by nepředpokládali žalobcovo projíždějící vozidlo, přičemž jim může být zcela jedno či nemusí (nemohou) vědět, z jakého důvodu se zákazová značka umísťuje.
30. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že v běžně se vyskytujících případech je materiální stránka přestupku naplněna již naplněním jeho formální stránky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Skutkovou podstatu přestupku (formální stránku) žalobce jednoznačně naplnil, soud přitom ve shodě s posouzením správních orgánů neshledává takové mimořádné okolnosti, jimiž by bylo vyloučeno naplnění stránky materiální, a tedy by bylo možno uzavřít, že nerespektování dopravní značky žalobcem nebylo společensky škodlivé. Přijetí žalobcovy argumentace by vedlo k tomu, že v daném místě není třeba značku v jakémkoli období deaktivovat, neboť buď je na předmětném úseku běžecká stopa, nebo řidiči nemusí značku respektovat, jelikož zde běžecká stopa není, a nemůže proto dojít k naplnění materiální stránky přestupku.
31. Takový přístup je absurdní, nadto soud poukazuje na to, že zákazovou značku lze doplnit dodatkovou tabulkou, na níž bude vyznačeno, že zákaz platí pouze omezeně, např. v zimním období, za sněhové pokrývky či vytvořené běžecké stopy apod. Takovou značku

pak není třeba obsluhovat uzamykáním a odemykáním a v jednoduchých případech (je nebo není sníh či běžecká stopa) k vymezení v místě platného pravidla plně postačuje. Jejím využitím by bylo docíleno stavu, jaký si představuje žalobce. V předmětném místě však takové řešení zvoleno nebylo, a zavedením uzamykatelného systému tak byly vytvořeny předpoklady pro to, aby mohl být úsek uzavřen z jakéhokoli důvodu, který vyvstane. Tím spíše pak není na úvaze řidiče, aby si sám účelnost značky vyhodnocoval a případně ji beztretně ignoroval.

32. Vzhledem k uvedenému nebyly pro věc stěžejní ani přípis Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 25. 9. 2020 vyžádaný žalobcem a založený do správního spisu, ani odkazovaná komunikace mezi pracovníkem Správy a údržby silnic Ústeckého kraje a správním orgánem I. stupně. Z prvně uvedeného plyne deklarovaný účel zavedení dopravního značení, jímž je ochrana běžecké stopy v zimním období, a z druhého pak plyne připuštění pracovníka Správy a údržby silnic Ústeckého kraje, že k nezakrytí značky mohlo dojít omylem.
33. Jestliže však platí, co soud popsal výše, nemohou ani tyto skutečnosti nic změnit na tom, že žalobce neměl situaci řešit nerespektováním řádně vyznačené dopravní značky. S ohledem na to soud neshledává důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí ani v souvisejících namítaných vadách řízení. Pokud správní orgán I. stupně v souvislosti s přestupkovou věcí žalobce komunikoval se Správou a údržbou silnic Ústeckého kraje a dostalo se mu, třeba i nad rámec vyžádané písemnosti nebo požadovaného rozsahu odpovědi, informací souvisejících s předmětem řízení, měl je dle názoru soudu založit do spisu, i kdyby je považoval pro své rozhodnutí za nadbytečné. Tím by jedině přispěl k transparentnosti svých postupů v řízení. Z průběhu správního řízení nicméně neplyne, že by kterákoli osoba vystupovala vůči žalobci podjatě, a postup správního orgánu I. stupně nevede soud k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
34. Pakliže žalovaný za shora popsané situace s odkazem na správní judikaturu považoval materiální stránku přestupku za naplněnou, ve shodě se soudem akcentoval povinnost žalobce dodržet dopravní značku s tím, že ani z procesních důvodů není dán důvod ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, implicitně tím vypořádal také námitku týkající se zmíněné komunikace správního orgánu I. stupně se Správou a údržbou silnic Ústeckého kraje, neboť ani její obsah nemůže na spáchání přestupku žalobcem včetně naplnění materiální stránky přestupku ničeho změnit. Soud však na žalovaného apeluje, aby se ve své budoucí praxi všem stěžejním odvolacím námitkám věnoval výslovně.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k této otázce ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

37. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, byl sice v řízení zastoupen advokátem, nicméně hájit své rozhodnutí v soudním řízení správním, je součástí běžné činnosti žalovaného, kterou by měl být žalovaný schopen sám zastat. Žalovaný ostatně sám náhradu nákladů řízení nežádal a navrhoval, aby nebyla přiznána žádnému z účastníků. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. prosince 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce